Podstata silnej viery

written by Michael Steedman | 1. septembra 2024

Názory ľudí na Pána Ježiša sú veľmi odlišné. Sú takí, ktorí ho pokladajú za dosť vzdialenú postavu, akosi nepodstatnú pre dnešnú dobu. Niektorí sa ho do istej miery boja, mysliac si, že je prísny a tvrdý. Iní v ňom naproti tomu vidia Priateľa, s ktorým sa môžu rozprávať s určitou dôvernosťou. Dokonca aj vtedy, keď žil tu na zemi, ľudia naňho reagovali rôznym spôsobom. V tejto úvahe sa budeme zamýšľať nad niekým, kto mal k nemu skutočne chvályhodný postoj.

A keď dovŕšil všetky svoje slová v uši ľudu, vošiel do Kafarnauma. A sluha nejakého stotníka, ktorý mu bol veľmi vzácny, bol nemocný a blížil sa smrti. A keď počul o Ježišovi, poslal ku nemu starších zo Židov prosiac ho, žeby prišiel a uzdravil jeho sluhu. A oni príduc k Ježišovi prosili ho naliehavo a hovorili: Hoden je toho, ktorému to vykonáš, lebo miluje náš národ, aj synagógu nám on vystavil. A Ježiš išiel s nimi. A keď už bol neďaleko od domu, poslal k nemu stotník svojich priateľov a povedal mu: Pane, neunúvaj sa, lebo nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, a preto som ani sám seba nepovažoval za hodného prísť k tebe; ale povedz slovo, a môj sluha bude uzdravený. Lebo veď i ja som človek, postavený pod moc iných, majúc pod sebou vojakov a keď poviem tomuto: Choď! tak ide, a inému: Príď! a príde, a svojmu sluhovi: Učiň toto! a činí. Keď to počul Ježiš, zadivil sa mu a obrátiac sa povedal zástupu: Hovorím vám, že ani v Izraelovi som nenašiel takej veľkej viery. A keď sa poslaní navrátili do domu, našli nemocného sluhu zdravého.

Lukáš 7:1-10

Kafarnaum sa stal mestom, kde mal Ježiš svoje ústredie. Keď sa tam vracal, prišli k nemu dvaja muži. Boli to židovskí starší, ktorí prichádzali v mene rímskeho stotníka, ktorého sluha bol blízko k smrti. Evanjelista Matúš nás informuje, že bol ochrnutý (porazený) a strašne trpel.

Niekoľko skutočností, ktoré som spomenul, bolo samo osebe pozoruhodných. Prečo to hovorím? Nuž, zamyslite sa nad týmto. Rimania boli v tom čase okupačnou mocou v Palestíne a stotníci tvorili hlavnú oporu armády. Mali povesť tvrdých a nemilosrdných bojujúcich mužov. (Slovo *centurion*/stotník sa vzťahuje na skutočnosť, že mali pod sebou zhruba 100 vojakov.) Tento stotník však nebol vôbec typický. Je zrejmé, že to bol láskavý, štedrý človek. Majme na pamäti, že sluhovia boli v podstate otrokmi, s ktorými sa všeobecne zaobchádzalo zle, ale tento konkrétny stotník bol očividne veľmi láskavý k tomuto mladému mužovi – čítame, že mu bol „veľmi vzácny“ – a bol veľmi znepokojený jeho utrpením.

Takže, napriek všeobecnej nevraživosti Židov voči Rimanom, títo starší, ktorí priniesli Ježišovi správu, zjavne s potešením svedčili o tomto stotníkovi. Poukázali na to, že hoci nebol Žid, miloval ich národ a vynaložil veľa peňazí, aby mohla byť postavená synagóga v ich meste. (Synagóga je miesto, kde Židia uctievali a ešte aj v súčasnosti uctievajú Boha.) Preto títo starší naliehali na Ježiša, aby šiel s nimi a uzdravil mladého sluhu. Snažili sa Ježiša presvedčiť tým, že mu povedali, ako veľmi je stotník hoden jeho pomoci.

Keď obdivujeme dobré vlastnosti stotníka, nesmieme zabúdať na dobrotu a súcit Ježiša. Sú najmenej tri námietky, ktoré mohol vzniesť, aby nešiel s týmito židovskými staršími. Po prvé, mohol sa spýtať, prečo po neho neposlali skôr. Po druhé, mohol povedať, že v tom čase bola jeho služba len

pre Židov, a nie pre stotníka, ktorý Židom nebol. Po tretie, mohol povedať úplne správne, že nikto nie je hodný, aby od neho niečo dostal, pretože všetci sú hriešni. Ale čo urobil Ježiš? Váhal? Nie. Čítame, že ihneď išiel s nimi; Matúš vo svojom zázname uvádza Ježišove slová: *„Ja prídem a uzdravím ho.*" Aká veľká je milosť Pána Ježiša, aký veľký jeho súcit!

Ale potom, ako sa Ježiš blížil k domu, poslal stotník niekoľkých priateľov s inou správou, ktorú nájdeme vo verši 6: *„Pane, neunúvaj sa, lebo nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu.*"Starší predtým Ježišovi povedali: *„Hoden je toho, ktorému to vykonáš"*, ale odkaz od stotníka znel: *„nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, a preto som ani sám seba nepovažoval za hodného prísť k tebe."* Bol tu teda muž, ktorý napriek svojmu postaveniu prejavil skutočnú pokoru. Všimnite si, že sa obrátil k Ježišovi ako k Pánovi a keď hovoril o sebe, nepovedal: „Ja mám moc nad inými" – čo bola pravda –, ale *„ja som človek, postavený <u>pod</u> moc iných".*

Bola to nielen pokora tohto človeka, ktorá upútala pozornosť Ježiša, ale najmä jeho viera. Iba dvakrát v evanjeliách čítame, že Ježiš bol udivený. V prvom prípade to bolo pre nevieru obyvateľov Nazaretu, v druhom prípade pre vieru tohto pohanského (nežidovského) stotníka. Ježiš hovoril k davu, ktorý ho nasledoval, takto: *„Hovorím vám, že ani v Izraelovi som nenašiel takej veľkej viery."* A Ježiš odpovedal na vieru stotníka tým, že okamžite uzdravil jeho sluhu. Spomenul som láskavosť a štedrosť stotníka, ale v našej pasáži sú ešte viac zdôraznené jeho iné dve vlastnosti, a to pokora a viera.

Táto udalosť v službe Pána Ježiša má veľmi jasné posolstvo pre nás všetkých, ale možno najviac pre tých, ktorí chcú získať spásu a vstúpiť do osobného vzťahu s Pánom. Nepochybne jeden z hlavných dôvodov, prečo ľudia neprijmú spásu, je pýcha. Ako ľahko mohol tento stotník prísť k Ježišovi s postojom človeka, ktorý zvykne dávať rozkazy! Ako ľahko mohol pristúpiť k Ježišovi ako človek, ktorý si bol vedomý, že ako rímsky dôstojník má právo dávať rozkaz, alebo prinajmenšom ponúknuť veľkú sumu peňazí Spasiteľovi! Ale namiesto povýšeneckého konania poslal iných, pretože sa necítil hoden ani len ísť k Ježišovi. Mohol sa pochváliť a ako vyjednávací prostriedok využiť skutočnosť, že dal peniaze na vybudovanie synagógy v meste, a tak presvedčiť Ježiša, aby uzdravil jeho sluhu. Ale stotníkovu štedrosť spomenuli iní, nie on sám. On sa nepovažoval za hodného, aby Ježiš prišiel pod jeho strechu.

Teraz sa zamyslime nad duchovnou aplikáciou tohto príbehu. Čo nás učí príklad stotníka? Všimnime si, že ak chceme prijať akékoľvek požehnanie od Pána, a najmä požehnanie spásy a večného života, mali by sme zaujať postoj hlbokej pokory. Nezáleží na tom, aké postavenie máte v spoločnosti, alebo ako ste dosiaľ žili svoj život. Boh neuprednostňuje nikoho. Ktokoľvek ste, je vašou povinnosťou pokoriť sa pred Bohom, lebo ste padlým, hriešnym stvorením, ktoré pristupuje k svätému, spravodlivému Stvoriteľovi. Aké nepodstatné sú všetky ľudské, spoločenské rozdiely a aké neprístojné je všetko, čím sa chválime, keď prichádzame do prítomnosti Všemohúceho Pána Boha. Ak chcete osobne poznať Boha, musíte si byť hlboko vedomý svojej vlastnej nehodnosti. Božie slovo učí: *„Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť."*

Vlastnosť, ktorú si Ježiš u stotníka cenil najviac, však bola jeho viera. Tento stotník sa pravdepodobne s Ježišom nikdy predtým osobne nestretol, ale počul o ňom od druhých. Napriek tomu nemal pochybnosti o tom, že dokáže uzdraviť jeho sluhu na diaľku, dokonca bez toho, aby ho videl! Ak naozaj chceš poznať Pána, môj priateľ, nebudeš ho vyzývať, aby sa prejavil tak, ako to chceš ty, čo by znamenalo, že ho podrobuješ skúške. Nebudeš o sebe tvrdiť, že si údajne spravodlivý, ale vyznáš, že si totálne nehodný prijať čokoľvek od Pána. Nebudeš sa snažiť zakryť svoje hriechy, ale budeš sa úprimne kajať s túžbou úplne ich opustiť. Budeš pristupovať k Bohu s pocitom hanby, prosiac ho, aby sa nad tebou zmiloval a zachránil ťa na základe toho, čo učinil Ježiš zomrúc na kríži za hriešnikov. Boh, ktorý dokáže prečítať každé ľudské srdce, je pripravený zachrániť všetkých, ktorí k nemu prichádzajú v tomto duchu, i teba.